

Om prosjektet Arina

Dette er det tredje nummeret av Arina, og samtidig avslutter det prosjektperioden 2002–2005. Det er å håpe at vår publikasjon fra nå av blir mer sikker økonomisk sett, og at vi får fastere rammer for arbeidet vårt.

Når jeg som prosjektansvarlig skal vurdere hvor vellykket vår publikasjon hittil har vært, kan jeg med glede konstatere at de emnene artiklene har tatt opp, og de synsvinklene som er fremkommet der, har vært mangesidige. Også Norges forskningsråds vurdering av tidsskriftet er positiv. Det fins likevel også et visst press mot endring. Ved norske universiteter og høyskoler har man mer nøye enn tidligere gått over til å måle publikasjonsaktivitet, og penger fordeles delvis på grunnlag av slik måling. I tillegg til dette krever man også ellers i den akademiske verden mer presentasjon av forskningsresultater enn tidligere og at det som publiseres skal være etterprøvbart.

Stilt overfor disse kravene kommer også Arinas form til å bli noe endret. Hittil har vi redigert tidsskriftet delvis som en del av vårt arbeid i våre universitetsstillinger, delvis i vår fritid. Nå går vi over til fagfellevurdering (peer review), som er mer tungdrevent og dyrere. Vi trenger mer penger, og mer sikkerhet for at finansieringen fortsetter. Her er forskningsinstitusjonene, som f.eks. Norges forskningsråd, i en nøkkelposisjon.

Hensikten med fagfellevurdering er å få en sakkyndig vurdering av tekster som tilbys for utgivelse i vurderingene. Er det likevel alltid med også andre enn rent vitenskapelige dimensjoner? Også ulike synsmåter, det innbyrdes forholdet mellom instituttene og forskerkollegene, og ofte også den akademiske konkurransen, vil påvirke vurderingen. I tillegg virker de samme lovene i den akademiske verden som ellers; det er vanskeligere for kvinner å få verdsettelse for sitt arbeid.

For Arinas del kan man forvente slike vansker fordi kvenforskningsmiljøet er lite og tidsskriftets emnekrets nokså spesifikk. Innen minoritetsforskningsmiljøet hersker det meget

ulike oppfatninger om hva som er viktige forskningsområder og om hvor man bør sette inn forskningsmidlene. Et problem ved bruk av fagfellevurdering er da også hvordan man skal få sakkyndige, men samtidig upartiske uttalelser om de tekstene som tilbys. Denne situasjonen er selvsagt velkjent i vitenskapens verden også rent generelt sett.

For kvenene selv er mer kunnskap særlig viktig fordi minoritetens posisjon i den norske stat fortsatt er uklar, selv om Norge i 1999 ratifiserte Europarådets rammekonvensjon. Ifølge denne er kvenene en nasjonal minoritet. I april 2005 har kvensk språk fått status som offisielt språk. Utfordringene retter seg sterkere enn før mot spørsmålet om i hvilken retning man bør utvikle kvenkulturen og kvenforskningen. Dette spørsmålet må besvares i lys av ny kunnskap. I denne kunnskapsformidlingen håper vi at Arina skal være til hjelp for alle interesserte. Vi håper også at neste nummer av vår publikasjon vil utkomme på et økonomisk sett mer solid grunnlag.

Alta, april 2005
Egil W. Sundelin
Prosjektansvarlig
Ansvarlig redaktør